

תיאטרון

אשפתה טובה

התיאטרון הקאמרי המציג גם בעונה זו בפני אולמות מלאים מחזות שהועלו לראשונה עוד לפני שנתיים, מריץ מזה חודש ימים הצגה חדשה, שהבכורה הרשמית שלה תיערך רק בשבוע הבא: שועלים קטנים. אין זה מחזה חדש לשוחררי התיאטרון בישראל. הבימה הציגה מחזה אמריקאי זה מאת הסופרת ליליאן הלמן (56) עוד לפני עשר שנים, אולם נאלצה להורידו אחרי תקופה קצרה. מה שגרם לתיאטרון הקאמרי להעלות את המחזה מחדש היא העובדה שלמרות היותו מחזה אמריקאי שרקעו מחוץ למסעים בדרום ארצות-הברית בתחילת ה-20, יש בו משמעות בעלת השלכה על ההחי הישראלי האקטואלי. השועלים הקטנים של ליליאן הלמן הם קארייריסטים, שמטרתם להרחיח יותר כסף, להעלות כסולם החברתי מהר יותר וליהנות מהחיים עד כמה שאפשר. במאמציהם להשיג מטרות אלה, אין הם בוחלים באמצעים, מחבלים תוך כדי כך ביסודות הדמוקרטיה. ה**בחישה על ההון**, גיבורת המחזה היא רגינה גינדס (בתיה לאנצט), אשת בני

זו יצירה בעלת יסודות דרמטורגיים חזקים.

אורחים

כוח ישראלי

חדש וגם ישן, תוכנית הייצוג של שייקה אופיר בביקורו הקצר בארץ אחר העדרות של חמש שנים, מביאה למסקנה אחת: אייקליטתו של שייקה באחד מתיאטרון ני הארץ גורם אבידה לתיאטרון הישראלי. כי שייקה, שהתפרסם וחקא בזכות היותו פאנטומימאי, הוא בראש וראשונה שחקן בעל רגש וטביעת-עין נדירה, שכישרונותיו היו עשויים להפכו לשחקן-אופי מצטיין. שמץ מהיכולת הגלומה בו, מגיש שייקה בתוכנית היחיד שלו, שהיא תוכנית-בידור בה משור לבת פאנטומימה במישחק, כשהאחת משלי-מה את השנייה. חלק מקטעי התוכנית, מוכרים מזה שנים בארץ, ואיש אינו זוכר עוד ששיקה הוא שהביאם לאור העולם. קטעים אחרים נוספו לפרטואר שלו בשנים האחרונות, והם מר-כיחים על שיכלול סכני ואמנותי של שייקה. הקטע בו מגלם שייקה שלושה סר-פוסים צרפתיים בביסטרן, בית-המרזח ה-צרפתי, או תיאורו של האמריקאי המחפש כתובת בפאריס, הם ממש מושלמים.

בתיה לנצט ב"שועלים קטנים" חבלנים בדרמוקראטיה

אכן, בסופו של דבר, דומה שייקה לאותו "איש הולך" בפאנטומימה שלו. מבחינה חזותית נדמה כי הוא מתקדם במרץ, אך בעצם הוא צועד על המקום. שייקה אופיר הוא כיום בן 32. הוא צעיר ובראשית דרכו. אין ספק שכבר היום הוא אמן מצטיין. אלא שהטיית כישרונותיו הגדולים באפיק של בדרנות, היא בזבוז. שייקה הוא אמן ישראלי והבמה הישראלית עשויה להתעשר בכוח רציני, אם יצטרף אליה.

קאי השוכב על ערש-דחי במצב אנושי, כי סנטורים. כאשר מגיע תעשיין מן הצפון כדי להקים בית-חרושת לכותנה בשותפות עם בני משפחתה של רגינה, מתחילה הב-חישה.

רגינה צריכה להשיג 40 אחוז מההשקעה במיפעל תוך שבועיים, כדי שתוכל להיכנס לשותפות עם שני אחיה. אולם לה אין כסף. כי הכסף שייך לבעלה החולה שהסתכסך עימה (אברהם בן-יוסף). היא שולחת אליו את ביתם אלכסנדרה (מרגלית סטנדר), כדי שתחזירנה הביתה.

כשמתחרר לבנקאי מה טיבו של העסק, המבוטס על ניצול פועלים, הוא מסרב ל-השתתף בו. בשוכבו על מיטת חוליו, הוא החליט לשנות את אורת-חיו ולחיות חיים מהוגנים. אלא שבאחרית ביתו אין מטרה זו אפשרית.

כדי להתגבר על התנגדותו של הבעל, גונבים שני אחיה של רגינה את כספו, המושקע במניות, נוטעים לחתום על השות-פות עם איש התעשייה מהצפון, מבלי לשתף בה את רגינה.

לפני מותו, מגלה בעלה של רגינה את הגניבה — אולם כדי להעניש את הגנבים, אין הוא מוסרם לשלטונות, אלא מוריש את מניותיו שנגנבו לאשתו, כדי שתהיה תלויה בחסדי אחיה.

רגינה מביאה למותו של בעלה בגרמה לו התקפת-לב, וכשחוזרים אחיה, היא משת-משת בדיעתה כי הם הגנבים, סוחטת מהם 75 אחוז מהשותפות בעסק.

היא השיגה את מטרותיה. אולם, היא מאבדת גם את בתה המתרחקת ממנה.

מחזה מועולה. מלבד היותו מחזה בעל משמעות סוציאלית, שנוגים קטנים הוא מח-זה רב-גוני שאפשר לראות בו הצגת-אופי, מלודרמה או קומדיה. מבחינה במתית,

עם פיית זהב

עיריית תל-אביב-יפו

אל תושבי עירנו!

עיריית תל-אביב-יפו החליטה להעניק הנחה במיסים לכל אורח שישלם בחודש אפריל את מסיו לשנה אחת מראש. כל מי שישלם את מסיו לשנת 1961/62 באפריל, יזכה בהנחה של 7%, ואילו המשלם עד 15 במאי יזכה בהנחה של 5%.

תשלומים בניכוי אחוזי ההנחה מתקבלים בכל סניפי הבנקים בעיר ובסניפי הגביה העירוניים, כנגד הצגת הודעה מהעירייה על תשלום מסים.

7% הנחה

אזרחים שטרם קבלו את הודעת העירייה, יוכלו לשלם את מסיהם בניכוי ההנחה בסניף הגביה שבאזורם.

הודעה נוספת

לבקשת אזרחים, שלא היה סיפק בידם לסלק את חוב מסיהם עד 31.3.61, ובהתחשב עם חג הפסח, החליטה ועדת הכספים של העירייה על ארכה אחרונה לתשלום מסים בלי קנס. לאלה שיפרעו את מסיהם עד 30 באפריל שנה זו.

אחרי תאריך זה לא תהיה עוד דחיה נוספת. תשלומים מתקבלים בכל סניפי הגביה של העירייה בכל יום בשעות העבודה.

מרדכי נמיר / ראש העירייה